

برای ترویج فرهنگ کتابخوانی به ما بپیوندید

<https://telegram.me/caffetakroman>

اختصاصی کافه تک رمان

وان شات بلندتر بگو که دوستم داری | نوشته شقایق لام / مائده اف

telegram.me/caffetakroman

چشم خیره ست به صفحه ی تلویزیون .

همه ی حواسم ، روی این قضیه معطوفه که صحنه ای از تماشایی ترین فیلم زندگیم رو از دست ندم .

فیلم رو عقب می زنم ، نمی دونم برای چندمین بار !

می خنده و بی پروا صورتم رو می بوسه .

صورتش رو عقب میکشه .

فیلم رو نگه می دارم .

خیره می شم به چشم هاش !

عشق ، تو عمق نگاهش جا خوش کرده .

نگاهم از صفحه ی تلویزیون ، از نوید اون روز ها ، سر می خوره روی قابِ عکسی که جا خوش کرده روی دیوار ، نوید این روز ها !

فیلم رو پخش می کنم ، عقب می زنم ، شاید برای صدمین بار !

نوید اون روز ها من رو می بوسه .

لحظه ی بوسیدنش رو متوقف می کنم .

خیره میشم به تصویرِ روی دیوار .

دست می کشم روی صورتم .

آخرین بار ، کی من رو بوسیده ؟

یادم نمی آد... یادم نمی آد...

بوسه به کنار ، اصلا آخرین باری که عمیق نگاهم کرد رو یادم نیست !

اگه این فیلم به یادموندنی عروسی نبود ، اگه تکرار هزار باره ی این صحنه های ضبط شده نبود ، یادم می رفت که نوید هم

بلد بود بگه "دوستت دارم" ، بلد بود عمیق و عاشقانه نگاهم کنه !

نا خود آگاه بلند می شم .

کشیده میشم به سمتِ آینه ی قدی که گوشه ی هال ، بهم دهن کجی می کنه !

می رم و مقابلش می ایستم .

تصویرم بهم می خنده !

چشم هام دلتنگ می شه و تصویرِ تو آینه ، باز هم می خنده !

چشم هام طرح حسرت می گیرن و تصویرِ تو آینه طرح تمسخر !

چشم هام به اشک میشینن و تصویر دوباره و دوباره بهم می خنده !

اختصاصی کافه تک رمان

دست هام و می کشم روی صورتم !
سارای غمگین این روز ها رو نمی فهمم .
می فهمم ، فقط نمی خوام به روی خودم بیارم که فهمیدم .
شدم آینه ای از نوید.
آینه ای از نوید این روز ها .
اگه بخنده ، می خندم !
نخنده ، شکل بی تفاوت و نامفهومی از سارا می شم .
سرد می شم .
می شکم .
نگاهش میکنم و زیر لب می گم :
"دیگه دوستم نداری ؟"
تصویرش که حرف نمی زنه ، اما اگه خودش بود ، قطعاً می گفت :
"می دونی که دوستت دارم ، پس نپرس!"
و من ، چقدر متنفرم از این دونستن .
چرا نمی فهمید که تو این مسئله ، نادون ترین موجود روی زمینم ؟
"دوستت دارم " که دونستنی نیست ، شنیدنیه !
باید بشنوی !
بشنوی و خیال پردازی کنی !
خیال پردازی کنی و نری تو فکرای دیگه ، دیوونه نشی ، سرد نشی ، بی تفاوت نشی !
اعصاب شنیداریم به شدت ، منتظرن . منتظرن که پالس های جمله ی دوستت دارم رو به مغزم ببرن .
ثبت بشن تو قسمت حافظه ی شنیداری ذهنم !
حواسم ، پرته .
رو هر نقطه ای که متمرکزش می کنم ، دست از پا دراز تر ، بر میگردد روی اولین خاطره !
اولین دوستت دارم !
اولین بوسه !
اولین عاشقانه !
بدجوری افتادم روی دور تکرار .
می چرخم تو خونه . بزرگ تر و لوکس تر از قبلیه .
همه چی درسته و سر جا !
آشپزخونه تمیزه و غذا روی گاز در حال پختنه .

اختصاصی کافه تک رمان

یه ذره هم گرد و غبار روی وسایلِ خونه نیست .

اما دلم ...

حواسم...

چشم می گیرم از آینه های دقِ خونه !

کنترل و بر میدارم و سیاه می کنم صفحه ای رو که در عین القای شادی ، شده تراژدیِ این روز های تکراری م.

دیگه داره دلم بهم می خوره از تداعی این خاطره ها .

دیگه دلم خاطره نمی خواد . دلم تازگی می خواد .

کنترل رو روی میز ، رها می کنم و می رم سمت اتاق خواب .

آینه ی این اتاق هم بهم دهن کجی می کنه .

لغت به همه ی آینه های خونه ، خصوصا از نوعِ دق!

لعنتش می کنم اما نمی تونم چشم ازش بگیرم ! این منم ؟ سارای نوید؟

نه ... منم... سارای خالی ! سارای تنها ! بدونِ نوید .

روانشناس برنامه ی سلامت صبح چی می گفت ؟

" مقابل آینه بایست ، خودت رو در آغوش بگیر و به خودت بگو : تو دوست داشتنی ترین موجودِ جهان هستی "

گفتم این حرف رو ، یک بار که نه . ده بار پشت سر هم . اما بعد از گفتنِ هر کدام ، دوست داشتنی ترین موجودِ خونه هم

نشدم . چه برسه به جهان !

با حلوا حلوا گفتن که دهن شیرین نمی شه !

دلم دوستت دارم های نوید رو می خواد .

فقط با اوناست که حالم خوب میشه .

دست می کشم به ابرو های پر شدم .

نگاهم کشیده می شه به سمت لباس های بی روح تو تنم .

منم خیلی وقته که شبیه سارای تو فیلم نیستم .

هر دو تامون رنگ عوض کردیم .

رنگِ بی تفاوتی گرفتیم .

مهم نیست که کی اول شروع کرد . کی بی تفاوت تر شد . کی ساکت تر شد . کی دور تر شد .

اصل ، یکنواختی بود .

مگه نباید شبیه هم می شدیم ؟ یه روح در دوبدن !

کجا اشتباه رفتیم که من شدم روح سرگردان این خونه

و نوید یه روح همیشه عاصی.

روزها به ما رنگ تکرار زدند یا ما رنگ تکرار به روزها؟

اختصاصی کافه تک رمان

دنبال مقصر که بگردی حتی می تونی به عقربه های ساعت هم گیر بدی که چرا دیر یا زود می گذرند!
نگاهم از داخل آینه ، به تخت خوابمون افتاد !
فقط رو اون تخت بود که من و بهتر می دید !
محبت هایی که رو تخت سر باز می کردند ، به یه ساعت نرسیده فراموش می شدند !
محبت هایی که شکل روز مرگی گرفته بودند !
شکل انجام وظیفه !

روابطمون هم شکل گل های خشکیده ی کنار آینه، رنگ زندگی نداشتند .
درست مثل همون گل ها بودند ، اما بدون رنگ ، بدون بوی خوش !
فقط بودند !

این بار به خودم دقیق تر نگاه می کنم ؛ به شکل جدیدی از سارا !
و امیدوارم که شکل جدیدی از نوید رو ببینم !

شکل جدید از نوید که بیاد و تکلیف تنهایی هام و روشن کنه .

بیاد و یادم بره این روزهای تکراری و ...

بیاد تا "ما" رنگ بدیم به این بی رنگی کشنده ...

انقدر خونه غرق در سکوت ، که من صدای واضح چرخش کلید و می شنوم !
پر می شم از حس های متضاد .

پر می شم از هیجانِ ایجادِ خاطره های جدید .

می آد تا هال ، می رم بیرون .

می آد و می رم و تنهایی ها می میرن !

می رم جلو و شکل ناواضح و نامفهومی از سلام ، از بین لب هام خارج می شه .

و جواب این ناواضح نامفهوم می شه " مهمون داریم ؟"

می شکنم . نه از حرفش . از خودم ، از سارا ، از مقصر بودنم . از این که این حس و بهش دادم که هر وقت مهمون داشته باشیم آراسته ام .

منم بد کردم !

لب می زنم " نه " !

و خیره می شم به رنگ تعجب چشم هاش .

جلو میرم .

مهم نیست که من پیش قدم می شم .

هر دو مقصریم و نیستیم ، و این اصلا مهم نیست .

اختصاصی کافه تک رمان

مهم اینه که نذارم زندگیمون از دست بره .
نذارم عاشقانه های نوید تو خونه بمیره و جایی دیگه متولد شه .
نذارم که خودم رنگ و بوی افسردگی بگیرم .
نذارم که این زندگی...
دیگه فکر نمی کنم . فکر کردن جایز نیست .
جلو میرم و دست هام همه ی نوید و به آغوش می کشه .
نوید با تنهایی هام همدست شده .
در آغوش می کشمش و دستش و از دست تنهایی جدا می کنم .
عین خود مرگه دست ها معلقش روی هوا !
اما وقتی رو تنم می شینن ، وقتی فشرده می شم توی آغوشش ، زندگی پا می گیره ، عشق به خودش می آد .
لبخند می شینه روی لب هام.
می شنوم "چی شده دیوونه؟"
لب می زنم "هیچی" و دلم گواه یه تغییر بزرگ رو می ده.
دلم گواه خوش میده و کلمه ی "دوستت دارم" میون بغض و لبخند ، از بین لب هام خارج می شه .
لحظه ها به سکوت می گذرن و بالاخره می شنوم اون جمله ای رو که بخاطرش امروز ، دنیا رو بهم زدم !
"منم دوستت دارم"
بیشتر خودم و تو آغوشش جا می کنم و می گم "بلندتر ... بلندتر بگو که دوستم داری !"

telegram.me/caffetakroman